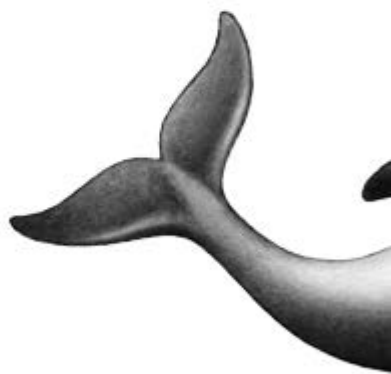

Я уже якось звик до думки, що є акулою-перевертнем. Але не всі в захваті від того, що мені дозволили залишитись у старшій школі «Блакитний риф». Як от, наприклад, Лідія Леннокс: вона й досі сердиться, що я принизив і поранив її доньку, хоч і ненавмисне. Але є й добрі новини: я знайшов таких друзів, як Шарі та Джаспер, і вони мене підтримують. А от що мені думати про деяких інших однокласників і вчителів, я поки що не знаю...

ЩЕ ОДНА МОРОКА!

— *Та бийся вже нарешті, нудна сіра рибо!*

Таке тобі не щодня прилітає. Особливо від дорослої косатки, яка саме на тебе нападає.

Я попросив міс Вайт, нашу вчительку бойових мистецтв, про приватні заняття, щоби навчитися краще контролювати свою лють. Вона погодилася, проте відразу попередила: зробиць усе, щоб мене спровокувати. Тож сьогодні недільний вечір, і ми вже більше години тренуємося у відкритому морі, де нас не можна побачити зі школи «Блакитний риф». І ось міс Вайт, неначе підводний човен, мчить на мене у своїй другій подобі та явно хоче протаранити.

Я злякався і, підкоряючись інстинкту, пірнув якнайглибше, опинившись на такій глибині, що не бачив дна.

Велетенська чорно-біла тварина плавно ковзнула слідом за мною.

— *Чого ти так повільно пливеш, хіба швидше не можеш?* — вколола мене міс Вайт. — *Та будь-яка черепаха із хворим тазом тебе пережене!*

— *Мене ще жодного разу не переганяла черепаха,* — кинув я у відповідь і водночас спробував швидко обернутися, заплисти їй за спину та ско-

пити за плавники. Мені майже вдалося, але тільки «майже».

Міс Вайт елегантно кинулася на поверхню та пирхнула.

— *І тебе називають найнебезпечнішою твариною школи? Нащо тоді тобі всі ці зуби, якщо ти не вмієш ними користуватися, плюгавий оселедецю?*

Плюгавий оселедець?! Я відчув, як у мені закипає гнів, хоча я й намагався його придушити. «Вона просто тебе дражнить, — втішав я себе. — Відріж їй шлях і покажи, що можеш вкусити».

Тож поки вона пливла на поверхню, я перекрив їй шлях. Але це було марно, бо вона розігналася та стрибнула. Наді мною промайнув її чорно-білий живіт, і ось косатка вже поза межами моєї досяжності. Трясця! Я додав газу, щоб догнати міс Вайт, однак вона виявилася швидшою за мене. Поступово мені уривався терпець.

— *Ну ж бо, постарайся хоч трохи, сардино дрібненька!*

— *Окей, так і зроблю,* — похмуρο буркнув я.

Зібравши всю силу свого акулячого тіла, я роззявив пащу і кинувся прямо на неї. Але цього разу косатка не намагалася ухилитися — вона нерухомо зависла у воді, повернувшись до мене і також роззявила пащу. Її зуби, схожі на конуси, були незрівнянно більші за мої. Упс. І я знову відвернув убік.

— *Ха-ха, налякала тебе, мила плавникова тваринко?*

Звісно ж, вона мала рацію, мені довелося докласти ще більших зусиль, щоб не злитися на неї. «Не бери близько до серця, — повчав я себе. — Це все робиться навмисне. А якщо втрапиш терпець, то програєш».

Якби я був у людській подобі, то зробив би кілька глибоких вдихів-видихів, але ж нині я тигрова акула; тому я попер навпростець, дозволяючи свіжій воді протікати через зябра. Раптом мене осяяло — ось як, можливо, вдасться перемогти міс Вайт! Дельфіни ж дуже допитливі, а косатки — це лише велетенські дельфіни.

Тож я повернув морду в напрямку узбережжя і поплив геть, ніби мені абсолютно байдуже до косатки поруч зі мною. І бінго, за кілька секунд міс Вайт наблизилася та пропливла поруч зі мною, аби дізнатися, що трапилося.

— *І що...* — щойно вона відкрила рота, я блискавично обернувся і стуленою пащею тицьнув учительку в бік. Під час справжнього бою я міг би відірвати від її тіла чималенький шматок. Її шкіра була на дотик наче гладенька тверда резина.

— *То що, очко на мою користь?* — мовив я.

— *Так, очко тобі,* — підтвердила міс Вайт веселим тоном. — *Дуже продумано. І мені подобається, що ти не втратив самовладання, Тьяго.*

— *Але історія з плюгавим оселедцем...* *То було жорстко,* — зауважив я.

— *Тому файно, що ніхто цього не чув,* — сказала міс Вайт і засміялася. — *Хоч дражнити учнів весело, але зазвичай це не входить до навчальної*

програми. — Вона подивилася на мене своїми чорними очима. — *На сьогодні досить, гаразд? Повертаймося до школи.*

Цей бій забрав у мене чимало сил. Тепер мені просто хотілося кинути до рота якусь дрібничку та повалитися в ліжку, однак не так сталося, як гадалося. Перетворившись, я натягнув заховані під містком плавки, заліз на причал і побачив ось що: в ніші в кінці пристані сиділа Елла Леннокс, перевертень-пітон, у дорогій на вигляд білій сукні з вишитими квітами. Ну, супер. І чому саме Елла? Я їй «подобався» так само, як і вона мені. Однак її шанувальників Токо та Баррі поряд не було: вони поїхали на вихідні додому й поки що не повернулися.

— Ну, хлопче-акуло, — мовила вона з посмішкою, яка мені зовсім не сподобалася. — І що ж ти робив там, у морі... з кимось зустрічався?

— З чого ти взяла? — недбало запитав я, наче її питання мене зовсім не зачепило. При цьому всередині я напружився. Сподіваюся, міс Вайт помітить, що тут хтось є, і не впливе на поверхню! Я спробував прошепотіти їй подумки:

— *Чи не могли б ви ще трохи побути в морі? Дехто за нами спостерігає!* — однак було вже запізно.

Хоча міс Вайт відразу ж розвернулася, Елла встигла помітити на краю лагуни гострий краєчок знайомого плавника. Посмішка дівчини стала ще неприємнішою.

— То в тебе було побачення з міс Вайт? Ото крутезно! Ти що, на неї запов?